

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXII. leto • 2022

2

*K sebi si nas ustvaril in nemirno je
naše srce, dokler ne počije v Tebi.*

sv. Avgustin

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 9 Papež Frančišek Frančiškovim
- 11 Svetopisemske ikone
- 13 Luč svete Klare
- 15 Pogovor
- 18 Biseri molitve
- 20 Brezmadežna
- 24 Frančiškov svetni red
- 26 Med minoriti
- 30 Utrinki iz Assisija
- 32 Otroci med nami
- 33 Reportaža
- 35 Utrip življenja
- 36 Iz Frančiškovih revij
- 37 Obvestila

Naslovnica: *Moli, moli rožni venec, ljubljeni slovenski krov, zvesto nad teboj počival bo Marijin blagoslov.*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.
Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič,
p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler,
p. Slavko Stermšek, p. Janez Šamperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matei Sentes

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Helena Rebek, Jure Tikvič, Benjamin Verdenik, Doroteja Emeršič, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Lex orandi, lex credendi, lex vivendi – zakon molitve je zakon vere in življenja

In zato spoznavamo le tisto, kar ljubimo.

Odprtost Bogu je neizogiben pogoj, da ga spoznamo, da spoznamo, koliko nas ljubi in koliko lahko mi ljubimo. Vse to nam govori o tem, kako pomembna je molitev. Zanj niso pomembni obrazci, temveč »pozornost«. Sv. Avguštin se je dobro zavedal, da ne bi iskal Boga, če On ne bi že prej prebival v njem. Naj nam Sveti Duh podeli milost molitve. Po molitvi očenaša, ki nas jo je naučil resnični Božji Sin, torej le v Njem in po Njem, lahko resnično molimo in kličemo Aba – Oče ter okušamo milost Božjega otroštva.

Kar je voda za ribo in zrak za človeka, to je molitev za dušo. Človek se brez molitve duhovno zaduši. To je večna resnica, pa čeprav nas življenje današnjega sveta prepričuje, da človek ne potrebuje molitve. V prispodobi rečeno, človek ne more zadržati svojega diha.

Vsakdanjik človeka vleče v vrtinec mnogih misli, ki so polne preudarjanj, doživljanj, strasti, pravijo mistiki. Molitev pa omogoča, da se glava nagne k srcu, na kraj, odločilen za molitev.

Moliti pomeni ustaviti se in se zavesti, kdo sploh si. »Izgubljanje« časa, da bi živeli. Še posebej krščanska molitev pomeni postaviti sebe pred Boga. Človek spoznava samega sebe le v odnosu, resnico pa le v ponižnem odnosu z večno Resnico. Vemo, da je človeška resnica relativna in ima večkrat svojo evolucijo. Samozadosten človek lahko zlorabi svojo resnico in moč ter »uniči svet«.

Srce je organ naše vere. Če je Bog ljubezen – odnos treh Božjih oseb – potem ga ni mogoče spoznati z glavo, razumom, temveč le s srcem.

Sv. Jakob je zapisal: »Veliko moč ima dejavna molitev pravičnega« (Jak 5,16). Kdo je pravičen? Odgovor na to daje prilika o farizeju in cestnarju. Farizej se v templju postavi v ospredje, govori le v prvi osebi in našteva svoje kreposti ter se zanje zahvaljuje. O drugi osebi govori le, ko je treba obsoditi. Bog se ga ne dotakne; Boga je uporabil le za predstavitev svojega uspeha. Iz templja odhaja z enim grehom več. Kdo je človek, da lahko sodi bližnjega? Dovolj je obsoditi eno osebo in naša molitev je že vprašljiva. Gre tudi za umanjkanje usmiljenja. Molitev je usmiljenje. V očenašu prosimo, da nam Gospod odpusti naše grehe, k temu pa sami dodajamo pogoj: »kakor tudi mi odpuščamo«. Cestnar pa prihaja pred Gospoda povešenih oči. Spoznava se v resnici oziroma priznava se za grešnika in Bog ga je opravičil, naredil za pravičnega. Pravi molivci so v R(r)esnici, zato so ponižni in priznavajo svojo majhnost. Resnična molitev preiskuje srca in ne potrebuje velikih in lepih besed. Zato zlahka razumemo, da so se v luči tega spoznanja največji svetniki paradoksalno imeli za največje grešnike.

Pogoji oziroma navodila za vstop v molitev so torej: izprazniti srce, ponižnost, usmiljenje, odpuščanje oziroma sprava ... Bog nam seveda ne plačuje naše molitve, njegova želja je le, da ne umremo!

Mnogi se boste to poletje odpravili na oddih. Naj bo ta čas namenjen tudi občudovanju lepote stvarstva, preko katerega je sv. Frančišek ohranjal »nenehno molitev« in prihajal v stik s Stvarnikom, z večno Lepoto, z Njim, ki preko molitve daje smisel našemu življenju in delu. Izkoristimo priložnost, da gremo tudi na samotni kraj, sami zase. Kajti tišina je jezik Boga. On ne bo začel kričati, če smo morda mi postali preveč glasni!

Molitve je dialog, pa tudi prošnja in zahvala. Predvsem pa popolno zaupanje Bogu, ki nas čaka, in prepuščanje krmila svojega življenja Njemu, ki prinaša v naša srca mir, resnično veselje, svobodo, radost ...

p. Danilo Holc

Moč molitve

p. Martin Kmetec

revne in izgubljene. Od tam se je potem odločil iti med Tuarege v Sahari, kjer je ostal vse do svoje smrti. Leta 1916 je bil ubit sredi nemirov in nasilja prve svetovne vojne, ki je zajela tudi severno Afriko.

V razburkanem življenju malega brata Karla jasno vidimo, da je bila njegova molitev uslišana. Prosilna molitev je izraz življenjske potrebe, želja, da bi Bog uslišal naše vzdihle. Za kaj prosimo Boga? Včasih prosimo Boga za zdravje, za rešitev iz stiske, za to, da bi razrešili življenjske probleme ali pa da

Papež Francišek je 15. maja letos razglasil za svetega Charlesa de Foucaulda, ki je velik del svojega življenja preživel v nenehnem iskanju Boga in molitvi. Živel je skrito življenje med najbolj revnimi in oddaljenimi od Jezusa. Rojen je bil v krščanski družini leta 1858 v Strasbourgu, njegovi starši so umrli leta 1864. S sestro je odraščal pri starih starših. V mladosti je izgubil vero. Postal je oficir francoske vojske in služboval v Alžiriji, dokler ni leta 1882 vojske zapustil. Potem je potoval in iskal resnico ter leta 1886 v Parizu doživel spreobrnjenje.

Oktober istega leta je Foucauld začutil izjemno lakoto po Bogu. Obiskoval je cerkve in tam vedno neutrudno ponavljal: »Moj Bog, če obstajaš, daj, da te spoznam.« Nekega dne je šel v bližnjo cerkev sv. Avgušтина in prosil duhovnika Huvelina, da bi se pogovarjala o Bogu. Oče Huvelin mu je preprosto rekel: »Poklekni in se spovej.« Spovedal se je. Potem mu je rekel, naj gre k obhajilu. Božji odgovor na molitev brata Karla, kakor se je imenoval pozneje, je bil jasen. Vendar se je zanj začela pot iskanja, kako živeti, da ne bi izgubil Boga. Začelo se je iskanje tistega načina življenja, ki bi bil najbolj v skladu z Božjim načrtom. Leta 1890 je vstopil v samostan trapistov in tam ostal do leta 1897. Potem je živel v Nazaretu kot eremit, leta 1900 se je vrnil v Francijo in sprejel mašniško posvečenje. Naslednje leto se je podal v Beni Abbes (Alžirija), da bi živel v mali oazi sredi Sahare, v bližini Maroka, kjer je ostal do leta 1904. Živel je samotarsko življenje. Največji del svojega dneva je preživel pred Najsvetejšim, med tistimi ljudmi, ki jih je imel za najbolj

bi naše življenje imelo smisel in da bi uresničili Božji načrt, torej dosegli smisel svojega življenja. Pri vsem tem pa je treba vedeti, kaj od tega, kar nam v molitvi pride na misel, je najpomembnejše.

Zadnje in dokončno merilo molitve je naša vdanost v Božjo voljo; to, kar izpovedujemo v molitvi *Oče naš*: »Zgodi se tvoja volja.« To pomeni, da molimo tako vdanost in s takšno gotovostjo, kot da bo naša molitev zagotovo uslišana; istočasno pa s takim zaupanjem, kakor da naša molitev ne bo nikoli uslišana.

Svetopisemsko izročilo Jobove knjige nam pove, da je rezultat molitve pri Jobu dokončna sprememba trpljenja v olajšanje in blagostanje, to stanje pa je le znamenje tistega, kar se zgodi v njegovem resničnem bivanjskem srečanju z Bogom.

Job je pravičnik. V Svetem pismu je pravični

tisti, ki je zvest postavi in si prizadeva, da bi jo spoznal ter izpolnjeval. Evangelist Matej nam predstavi svetega Jožefa kot pravičnega človeka: »Njen mož Jožef je bil pravičen in je ni hotel osramotiti, zato je sklenil, da jo bo skrivaj odslovil« (1,19). Sveti Jožef hoče ravnati po postavi, vendar želi ohraniti dostojanstvo svoje zaročenke, ne glede na težko situacijo, v kateri se nahajata oba z Marijo. Samo njegovo odprto in poslušno srce dojače, da ima Bog drugačne načrte. Jožef je gotovo molil iz vsega srca in prosil Boga za razsvetljenje, zato je bila njegova molitev uslišana. Slišal je Božji glas in Božje naročilo: »Jožef, Davidov sin, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene; kar je spočela, je namreč od Svetega Duha« (Mt 1,20). Tako smemo z absolutno gotovostjo trditi, da Bog usliši molitev pravičnega.

V molitvi *Oče naš* je tudi prošnja »ne uvedi nas v skušnjava«. Vedno smo jo razumeli v pomenu »ne zapusti nas v skušnjavi« oziroma »ne prepusti nas skušnjavi«. To je molitev, da ne bi nikoli popustili v preizkušnjah življenja in v trpljenju. Mnogi kristjani, ki so bili preganjani ali pa so gledali mučeniški smrti v oči, so izgovarjali to molitev. Ker so ostali zvesti Gospodu do smrti, je bila kljub smrti njihova molitev uslišana. Dosegli so venec življenja (prim. Raz 2,10).

Molitev ni čarobna palica, pač pa način življenja. Zato sta nam vse življenje potrebna vzgajanje za molitev in vaja. Molitev zahteva nenehno udejanjanje. Puščavski očetje in ostali mojstri so priporočali Jezusovo molitev oziroma molitev srca, katere bistvo je v tem, da je nenehna in kot taka deluje na življenje molivca. Vera ne more biti ločena od molitve, kakor molitve ni brez vere. Vsak vidik našega življenja bi moral biti prepojen z molitvijo. Pri tem pa ne smemo pozabiti vloge občestva, Cerkve, kar nas potrjuje v globokem prepričanju, da nismo nikdar sami.

Molitev je poskus uresničevanja odnosa do Boga, kar je dovolj za izpolnjenost obljube, da je uslišana. Molitev je

uslišana tako, da se življenje izpolni v skladu z Božjo voljo oziroma z Božjo ljubeznijo. Molitev je vedno uslišana, ker jo Bog sliši; tudi če jo naše ustnice izgovarjajo brez posebnega zavedanja, prodre v srce Boga.

Spričo strašne skrivnosti vojn, nasilja in trpljenja je molitev vir upanja. Molitev v stiski je goreča in najbolj doživeta. V psalmih najdemo številne prošnje, ki so bile izražene takrat, ko se je pojavilo vprašanje, ali Bog še sliši. Kljub razklanosti v človeku je zmagalo zaupanje v Božjo dobroto in pomoč. Kristus na križu je molil kot molivec psalma (22,19): »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil« (Mt 27,46). Zdelo se je, da njegova molitev ni bila uslišana. Po logiki postave ne more biti Božji sin, ker Bog ne bi mogel dopustiti, da bi njegov služabnik trpel. Če je res Božji sin, naj stopi s križa (prim. Mt 27,43). Postavljen je pogoj, kako naj bo uresničena molitev, da bo uslišana. Tako tudi mi mnogokrat postavljamo Bogu pogoje, kako naj bo uslišana naša molitev.

Pa vendar je samo vdano bivanje, podobno kot čisto bivanje živali in rastlin, temeljno merilo naše izročnosti Bogu, življenju in s tem tudi merilo naše molitve. Edina prošnja, ki naj nenehno vre iz naših ust, je prošnja puščavnikov, ki so prehodili kilometre skozi puščavo, in to z enim samim stavkom na ustih in v srcu: »Gospod Jezus Kristus, Božji Sin, usmili se mene, grešnika.«

Molitev svetega brata Karla, ki je preživel velik del svojega življenja v Sahari, v skrajni samoti, izgubljen v absolutni tišini peska, v neizmernih razdaljah, ki bi mogle človeku vzeti vsako upanje na življenje, bi se mogla zdeti neuslišana. Pa vendar je Bog šele po letih pokazal, kako bogata je bila njegova življenjska pot in kako bogata je bila njegova ljubezen do Kristusa, ki mu je pomenil bližino neskončne Božje ljubezni. Njegov odnos do Boga, ki se mu je popolnoma izročil, je rodil sadove šele potem, ko so se rodile različne skupnosti malih bratov in sester, ki so se navdihovali ob njegovem življenjskem zgledu.

Brat Karel nam daje zgled zaupanja v Boga, ki je izrednega pomena, kot mati ali oče, ki vedno molita za otroke, kljub temu da so šli po svojih poteh. Nikoli ne smemo obupati! Potrebno je nadaljevati in vztrajati v veri in upanju, da ima Bog pripravljen odgovor na našo molitev. Enako velja za celotno Cerkev, za katero se zdi, da je v veliki stiski, ne le zaradi pomanjkanja duhovnih poklicev, pač pa tudi zaradi različnih kriz, ki jo pretresajo, in je izredno težko najti odgovor na pritisk poganskega mišljenja, ki je prevladalo v zahodnem svetu. Pa vendarle

je na nas, da vztrajamo do konca v molitvi, v življenju po evangeliju in upanju. To dejstvo, da smo vztrajali do konca poti, da smo prišli na cilj, je že znamenje, da je bila naša molitev uslišana.

Pomembno pa je, kako gledamo na to, ali je neka molitev uslišana. Kaj pomeni, da je molitev uslišana? Mnogim se kar naprej dogajajo čudeži in vidijo določena znamenja na vsakem koraku. Mnogim se kar naprej prikazuje nekdo od nebeščanov! Vendar je najpomembnejše znamenje uslišane molitve spreobrnjenje, najdenje Boga, življenje po njegovem načrtu ljubezni.

V našem osebni življenju so se zagotovo zgodile številne stvari, ki jih vidimo kot samoumevne, pa vendar so bile dejanje Božje ljubezni in znamenje navzočnosti Boga na naših poteh. Morda jih nismo videli. Bog nas ne more zapustiti, ker je Ljubezen sama; gre samo za vprašanje, koliko nas naša človeška krhkost oddaljuje od zaupanja vanj in ljubezni do njega.

Združimo se v molitvi in upanju, bodimo drug drugemu znamenje in opora v upanju, da je naša molitev osvojila Božje srce.

Puščavski očetje in ostali mojstri so priporočali Jezusovo molitev, oziroma molitev srca, katere bistvo je v tem, da je neprestana in kot taka deluje na življenje molivca.

p. Martin Kmetec

Najine molitvene stopnice

Janez in Bernarda Sipoš

Sedaj je čas milosti in Marija v Medžugorju vabi: »Molite, molite, molite, ker brez molitve nimate ne radosti, ne miru, ne bodočnosti.« Zato se spominjam svojih življenjskih molitvenih korakov, lahko rečem stopnic, ki so me dvigale vedno višje.

Čudoviti so bili junijski večeri, ko sva z omamo (mojo babico) sedela na njeni postelji in molila. Molitev se je zlivala z regljanjem žab, ki so se slišale iz Studenčnice. Omama je bila moja učiteljica molitve, ne z učenjem, ampak z zgledom. Rada je molila, hodila k maši in ob zimskih večerih brala za vse, ki smo bili pri njej. Seveda je bilo včasih narobe, ker sem bil preveč pri njej, ne pa doma, zato me je atek okregal. Živelimo v dvostanovanjski hiši na kmetiji pri babici. Moj dom je bilo vse: dvorišče, hlev s konjem in kravami, vrt, okolica in tudi plezanje po drevesih.

Šmarnice (majska verska pobožnost v cerkvi) so bile poseben čas. Z omamo smo šli skoraj vsi iz hiše v Proštijo, kot smo rekli cerkvi sv. Jurija. Šli smo po naši Mlinski cesti, po pešpoti, ki je tekla ob ograjah sosednjih hiš. Pot je bila ozka, vendar urejena in smo hodili drug za drugim. Desno od poti je bil jarek s travo. V cerkvi je bilo polno ljudi, tako da je omama lahko sedela na svojem prostoru, ki ga je imela zakupljenega, s tablico pred sedežem, otroci pa smo stali. Začetek maše z mogočnim glasom orgel in šmarnične pesmi so bili veličastni.

Ko smo imeli pouk popoldne in sem se vračal domov, me je spremljala molitev iz strahu, kaj bo doma, posebej

če je atek prišel slabe volje domov. Zastajal mi je korak in prošnja k Mariji mi je pomagala. Ob tem sem spoznaval, da mi nekdo vedno pomaga spremeniti situacije, ki sem se jih bal. To sta bila Marija in angel varuh, ki sta bila moja največja zavetnika in priprošnjika.

Z vstopom v srednjo šolo se je marsikaj spremenilo. S sošolcem in sosedom, s katerim sva bila vedno skupaj, sva se razšla vsak na svojo pot, on v gimnazijo na Ptuj, jaz pa v šolo v Maribor. Tako sem postal vozač z vlakom na parni pogon. O veri in Bogu se ni govorilo. To je vsak skrival v sebi. Vsa leta srednje šole sem ohranil nedeljsko sveto mašo, ne glede na okoliščine. Za zgled mi je bila mama, ki je redno hodila k maši, tudi v najtrših političnih časih.

Prošnja k Mariji je ostala moja rešitev. Enkrat pri matematiki, ko je profesor spraševal po priimkih na zadnji strani redovalnice, kjer sem bil zapisan, ter delil nezadostne, me je »preskočil« in uslišana je bila moja goreča prošnja k Mariji. Ta dogodek mi je prišel mnogokrat na misel, ko sem sam kot profesor tako spraševal dijake in sem pomislil, v kakšni stiski so sedaj ti fantje. Morda sem tudi kdaj koga preskočil po Božji volji.

Naslednja velika stopnica je bil študij na fakulteti v Ljubljani, kjer sem moral začeti samostojno živeti. Takrat me je močno pritegnilo branje literature s področja ezoterike, astrologije in mejnih znanosti iz parapsihologije. Bolj sem bral to kot pa moje študijske digitalne in regulacijske sisteme. Hvala Bogu, ni me pritegnilo. Za molitev sem si zadal, da bom vsak dan zmolil pet očenjšev, ker rožnega venca takrat še nisem sprejemal. Vsako nedeljo sem hodil k maši k Sv. Jakobu na Gornjem trgu, ki mi je bil najbližje, ali k frančiškanom, kjer sem srečal tudi kakega profesorja s fakultete, kar me je navdalo z zavestjo, da nisem sam. Takrat so bili najbolj trdi komunistični časi.

Po končani vojaščini v Srbiji so me začeli spraševati, kdaj se bom poročil. Bil sem še v Ljubljani, ker sem delal zadnje izpite na fakulteti. Punce nisem imel, ker so bile tiste, ki so mi bile všeč, nedosegljive, drugih pa nisem hotel. Zato sem Jezusu rekel, naj on poskrbi za to, da bom našel primerno nevesto. S kolegom sva šla na plesne vaje za odrasle in po nekaj tednih sem hotel nehati. Na vajah

si moral pridobiti plesalko, in kdor je bil hitrejši, je dobil »boljšo«. Jaz pa nisem hotel skakati za njimi in sem počakal na ostanek! In takrat, ko so »dame volile«, mi je Jezus predme pripeljal postavno, nasmejano plavooko »damo«. Hvala, Jezus, bila je prava.

Pri pripravi na zakon pri našem notranjegoriškem župniku Tonetu sva dobila nasvet, da drug drugega pokrižava ob vsakem slovesu ali pred spanjem. To sva obdržala ves čas, tudi pri otrocih. Po poroki sem se preselil k ženi, kjer sva dobila sobo. Že prvo leto sva šla na duhovne vaje za zakonce k patru Vitalu Vidru, ki so bile na Mirnu pri Novi Gorici. Vsa duhovna srečanja so nama dala moč za premagovanje različnih problemov. V Notranjih Goricah sva z župnikom g. Tonetom ustanovila zakonsko skupino, v kateri sva bila prvi par; skupina je obstajala vse do starostnih preprek. Kolikor je bilo mogoče, sva jo obiskovala še takrat, ko sva bila že na Ptuj. Tako je bila najina molitev osnova za mirno sobivanje v zakonu.

Ker sem imel starša na domačiji, kjer sem preživel mladost, sem imel željo, da se vrnem. Zato pa je bilo treba menjati službo in dobiti ženino privolitve za premik v drug kraj. Zopet sta bila potrebna molitev in zaupanje v Božjo previdnost. Dobil sem primerno službo, uredil stanovanje ter se preselil z ženo in dvema otrokoma v moj kraj. Po izteku drugega porodniškega dopusta sva se z ženo odločila, da žena prekine delovno razmerje in ostane doma. Kljub njeni dobri službi sva vse predala Jezusu in brez problemov živela z eno plačo. Žena je bila najboljša vzgojiteljica in kuharica. Dobili pa smo še eno punčko, ki je delala družbo starejšima bratcema.

Najini otroci so bili izmoljeni, zdravi in brihtni. Molitev ni bila nikoli problem. Tudi televizija nas ni motila, ker je v njihovih najbolj kritičnih letih nismo imeli. Obisk nedeljskih ali tedenskih maš ni bil problematičen, ker smo vsi šli k maši. Tudi za šmarnice, če je bilo treba pridobiti zlato značko. Ko so pa postali ministranti, so že naprej tekli v cerkev, da ne bi zamudili.

Ob večernih molitvah smo dodajali prošnje, za koga bomo molili. Naša najmlajša, petletnica, se je spomnila, da bi molili za tiste, ki so zgradili našo hišo. To naju je presenetilo. Naša hiša je res stara, saj jo je dedek kupil, ko se je pred sto leti (leta 1918) preselil z malimi otroki na Ptuj.

Imeli smo »stoenko«, ki nas je prevažala v službo, v šolo, k maši, v Ljubljano k babici in dedku, v Avstrijo po nakupih in na tekmovanja otrok. Tudi v Ljubljano na avtobus, s katerim smo potovali v Medžugorje s prijazno voditeljico Majo. Pota so bila varovana s priprošnjo k sv. Krištofu in Mariji, Kraljici miru.

Ko so otroci toliko zrasli, da sva jih lahko pustila same doma pri omi, sva se vključila v gibanje Prenova v Duhu. Obiskovala sva seminar pri g. Kodeli v Ložnici. Dabila sva veliko vere v Jezusa in njegove pomoči. Odpovedala sva se hudemu duhu in doma na vrtu sem sežgal vse knjige s področja okultizma. Na Ptuj sva bila med ustanoviteljki molitvenih skupine, ki še po več kot dvajsetih letih živi in deluje. Bila sva med ustanoviteljki prve zakonske skupine v župniji sv. Petra in Pavla na Ptuj.

Novo tisočletje je prineslo tudi nove izzive in poglede na življenje. Ugotovil sem, da je enostavno moliti zgodaj zjutraj, ko še vse spi. Pozneje se začno dnevna opravila in do večera ni miru. K molitvi se zberemo le ob kosilu, zjutraj molijo brez mene, prav tako zvečer, za zaključek dneva. Hvala Bogu, da je bila žena doma ter je prevzela gospodinjstvo in vzgojo otrok, da sem lahko opravljal službo, ki mi je vzela skoraj ves delovni dan in pogosto tudi vikende. Zjutraj zmolim rožni venec za družinske potrebe, pri kosilu ter zvečer pa očenaš. Molitev izbiramo odvisno od potreb, časa ali praznika.

Otroci so dokončali šolanje na škofijski gimnaziji v Mariboru in nadaljevali na fakultetah v Ljubljani. Potem so se zaposlili, prvi v Ameriki in druga dva v Ljubljani. Družinsko molitev so odnesli s seboj, vsak po svoje. Midva ostajava na poti molitve in preko Svetega Duha prosiva za njihovo pošteno delo in življenje. Družina Sipoš se je razširila na snaho, vnukinjo in vnuka in še eno babico in dedka. Molitvenih namenov ne bo zmanjkalo. Tako so najine molitvene stopnice postale širše in nižje. Korak je lažji in noga stabilnejša. Čeprav si varnejši, moraš z vsem zaupanjem v Jezusa stopati previdno. Teh stopnic je pred nama še mnogo, le vmes bo preskok, za katerega se ne ve, kdaj nastopi.

V veselje nama je hoditi na molitveno uro vsak torek pred sveto mašo k p. Janezu Žurmanu. V miru izročava družino in ves svet v Božje roke.

Molitev odpre vrata Bogu, ki more preoblikovati naše kamnito srce

p. Milan Kos

Papež Frančišek je splošno avdienco maja 2020 posvetil molitvi pravičnih. Zaustavil se je ob začetnih poglavjih Prve Mojzesove knjige, v katerih beremo, da se zlo zelo hitro širi, hkrati pa tudi, da more molitev pravičnih povrniti upanje. Po besedah svetega očeta namreč molitev odpira vrata Bogu, ki more preoblikovati naše tolikokrat kamnito srce v meseno srce.

Božji načrt je v odnosu do človeštva dober, vendar pa v našem vsakdanjem življenju doživljamo prisotnost zla: to je vsakodnevna izkušnja. Prva poglavja Prve Mojzesove knjige opisujejo postopno širjenje greha v človeškem življenju. Adam in Eva (prim. 1 Mz 3,1–7) dvomita v dobrohotne namene Boga, mislita, da imata opraviti z zavistnim božanstvom, ki jima preprečuje, da bi bila srečna. Od tu izvira upor: ne verujeta več v velikodušnega Stvarnika, ki jima želi srečo. Njuno srce, ki podleže skušnjavi hudiča, prevzame delirij vsemogočnosti: »Če bova jedla od sadu drevesa, bova postala kakor Bog« (prim. v. 5). To je skušnjava – ambicija, ki vstopi v srce. Vendar pa gre izkušnja v nasprotno smer: odprle so se jima oči in spoznala sta, da sta naga (v. 7), brez vsega. Ne pozabite tega: skušnjavec slabo plača.

Zlo postane še bolj silovito z drugo človeško generacijo, z izkušnjo Kajna in Abela (prim. 1 Mz 4,1–6). Kajn je nevoščljiv svojemu bratu: razjeda ga črv zavisti; kljub temu da je prvorojenec, vidi Abela kakor tekmeča, kot nekoga, ki ogroža njegovo prvenstvo. V njegovem srcu se rodi zlo in Kajn ga ne uspe nadvladati. Zlo vstopi v srce: na drugega se vedno gleda na slab način, sumničavo ter z mislijo, da je drugi hudoben in mi bo storil zlo. To vstopa v srce. Tako se zgodba o prvem bratstvu konča z umorom. Danes mislim na človeško bratstvo: povsod vojne.

V Svetem pismu je zapisana tudi drugačna zgodovina

Na teh prvih straneh Svetega pisma pa je zapisana tudi drugačna zgodovina, ki vzbuja manj pozornosti, ki je veliko bolj ponižna in vdana, ki predstavlja odkupnino za upanje. Čeprav se skoraj vsi obnašajo kruto in sta sovraštvo ter osvajanje veliki gibali človeškega življenja, obstajajo osebe, ki so sposobne iskreno moliti Boga, ki so sposobne pisati človekovo usodo na drugačen način. Abel daruje Bogu od prvencev svoje drobnice. Po

njegovi smrti sta imela Adam in Eva tretjega sina, Seta, ki se mu je rodil Enoš (kar pomeni »umrljiv«), in Sveto pismo pravi: »Takrat so začeli klicati ime Gospodovo« (1 Mz 4,26). Nato se je pojavil Henoh, ki »hodi z Bogom« in je bil vzet v nebo (prim. 1 Mz 5,22.24). In končno je tu še zgodba o Noetu, pravičnem možu, ki »je hodil z Bogom« (1 Mz 6,9), pred katerim se Bog vzdrži svojega namena, da bi iztrebil človeštvo (prim. 1 Mz 6,7–8).

Pristna molitev: pogled, usmerjen k Bogu

Ob branju teh pripovedi se zdi, da je molitev kakor nasip, da je človekovo zatočišče pred povodnjijo zla, ki raste v svetu. Če dobro pogledamo, molimo tudi zato, da bi bili rešeni pred samim seboj. Pomembno je moliti: »Gospod, prosim, reši me pred samim seboj, mojih ambicij, mojih strasti. Reši me pred samim seboj.« Molivci na prvih straneh Svetega pisma so ljudje, ki delajo za mir: kadar je namreč molitev pristna, osvobaja od vzgibov nasilja; je pogled, usmerjen k Bogu, da bi On ponovno poskrbel za človekovo srce. V Katekizmu beremo: »To odliko molitve uresničujejo mnogi pravični v vseh verstvih« (KKC, 2569). Molitev goji cvetlične grede ponovnega rojstva na mestih, kjer je bilo človekovo sovraštvo sposobno samo povečati puščavo. Molitev je močna, ker privlači Božjo moč, moč Boga pa vedno daje življenje; vedno. Bog je namreč Bog življenja, oživlja.

Molitev je veriga življenja, seje življenje

To je razlog, da gospostvo Boga prehaja v verigi teh mož in žena, ki so v svetu pogosto nerazumljeni ali potisnjeni na rob. Vendar pa svet živi in raste, zahvaljujoč moči Boga, ki jo ti njegovi služabniki privlačijo s svojo molitvijo. So veriga, ki nikakor ne vzbuja pozornosti, ki redko doseže čast, da pride v kroniko, in vendar je tako pomembna za ponovno vzpostavitev zaupanja v svet! Spominjam se zgodbe nekega moža: bil je pomemben, vodja vlade, ne v tem času, v preteklosti. Ateist. V srcu ni imel verskega čuta. Vendar pa je kot otrok slišal babico, ki je molila, in to mu je ostalo v srcu. V nekem težkem trenutku življenja je tisti spomin ponovno prišel v njegovo srce in si je rekel: »Babica je molila ...« Začel je moliti z besedami, ki jih je govorila babica, in pri tem je našel Jezusa. Molitev je veriga življenja, vedno. Mnogi možje in žene, ki molijo, sejejo življenje. Molitev seje življenje. Majhna molitev ...

Molitev preoblikuje naše srce

Pot Boga v zgodovini gre preko teh služabnikov; šla je preko »ostanka« človeštva, ki se ni prilagodil zakonu močnejšega, ampak je prosil Boga, naj uresniči svoje čudeže, predvsem pa naj preoblikuje naše kamnito srce v meseno srce (prim. Ezk 36,26). Molitev pomaga pri tem; molitev namreč odpre vrata Bogu, da bi preoblikoval naše tolikokrat kamnito srce v človeško srce. Za to je potrebno veliko človeškosti in s človeškostjo se dobro moli, zaključijo papež Francišek.

V Novi zavezi je popoln vzor molitve Jezusova sinovska molitev. Jezusova molitev, pogosto moljena v samoti, na skrivnem, vsebuje ljubečo privrženost Očetovi volji, prav do križa, in popolno zaupanje glede uslišanja. V svojem učenju Jezus svoje učence uči moliti z očiščenim srcem, z živo in vztrajno vero, s sinovsko srčnostjo. Poziva jih k čuječnosti in jih vabi, naj se s svojimi prošnjami obračajo k Bogu v njegovem, Jezusovem imenu. Jezus Kristus sam uslišuje molitve, ki se obračajo nanj. »Nekoč je Jezus na nekem kraju molil. Ko je nehal, ga je eden izmed njegovih učencev prosil: »Gospod, nauči nas moliti, kakor je tudi Janez naučil svoje učence« (Lk 11,1). Kot odgovor na to prošnjo je Gospod svojim učencem in svoji Cerkvi izročil temeljno krščansko molitev.

Tomaž Čelanski je za Franciška Asiškega zapisal, da ni molil samo z vsem bitjem, »ampak je postal molitev«. Franciška je za molitev navdihovalo Sveto pismo, bogoslužje Cerkve in stvarstvo. Zaradi čim bolj pristne molitve se je zatekal na samotne kraje (Carceri, celice pri Cortoni, Monte Casale ...), kjer je dolge ure in noči ostajal sam s svojim Bogom. Znane so njegove celo noč ponavljane besede na La Verni: »Moj Bog in moje vse.« Molitev je preoblikovala njegovo srce. Želim tudi jaz preoblikovati svoje srce? Samo molitev mi lahko pomaga udejanjiti ta življenjski načrt.

»Veliko moč ima dejavna molitev pravičnega.« (Jak 5,16)

Matjaž Celarc

Jakobovo pismo, pripisano Jakobu, Gospodovemu bratu, nam odstira izzive skupnosti, ki se sooča s hudo preizkušnjo (Jak 1,2–4) diskriminacije in preganjanj, zaradi česar je krščanska drža pri marsikaterem članu skupnosti umanjala (1,12–15). Pritisk sveta vpliva na razdeljenost skupnosti na bogate in revne, na privilegirane in zapostavljene, vendar pa Jakob ne odstopa od spodbude o potrpežljivem vztrajanju v zaupanju Bogu, ki se prevzetnim upira, medtem ko ponižnim daje milost (4,6). Če je bil v tem oziru najtežji preizkusni kamen za vero skupnosti ravno odnos do bolnih, je toliko bolj razumljivo, da se Jakob te tematike dotakne v zaključnem nagovoru pisma (5,12–20). Za tedanje obdobje je zdravje pomenilo življenje, blagostanje kot posledico delovanja pozitivnih božanstvenih sil. Nasprotno pa je bila izguba zdravja razumljena kot vstop demonskih sil, kar se kaže v izgubi zdravja, dela, obstoječe družbene vloge in s tem posledično blagostanja ter življenja kot takega. Če so si zdravljenje mogli privoščiti le bogatejši in to ni nujno vodilo k ozdravljenju (prim. Lk 8,43), so se ljudje obračali na zdravilce, mage, ki so jih imenovali velike moči (prim. Apd 8,10). Kakor Jezus skupnost svojih učencev vodi od magičnega razumevanja ozdravljenj k odnosu z Bogom (Lk 10,20), tako skupnost njegovih učencev presega magično razumevanje, saj vse obrača na moč Duha in Jezusovo ime (prim. Apd 4,7–12). Jakob razume, da je skupnost povabljen, da vse, zapostavljene, krhke in pomoči potrebne, ki jih svet prezira, sprejme medse, zanje moli in jih postavlja pred Boga. Ti ljudje

Sredi vročega poletja, ki sem ga študijsko preživilj v Rimu, me je pred nekaj leti doletela novica, da se je očetovo zdravstveno stanje zelo poslabšalo in da vstopa v poslednjo borbo. Novica sicer ni prišla kot strela z jasnega, a me je vseeno zelo pretresla. Počutil sem se negotovega, prestrašenega in na Gospoda sem se obračal z vprašanjem: »Zakaj? Zakaj ravno sedaj?« Odgovor na moje klicanje Boga na zatožno klop je bil pogled na večnost v Očetovi hiši. Strah je prenehal in edino, kar se mi je še zdelo smiselno, je bilo, da vse izročim Gospodu, h kateremu vsi potujemo. Vrnil sem se domov in čutil lepoto zadnje borbe ravno preko molitve. Oče je prejel bolniško maziljenje in bil potolažen. Poleg mašne daritve pa sem kot poseben dar zaznal molitev soseske, h kateri smo se zbrali, da bi prosili in obudili lepe spomine na očeta. To nas je povezalo in zdravilo naše medsebojne odnose. Odkritje molitve nudi nov pogled na situacijo preizkušnje. O moči molitve piše apostol Jakob, ki prepozna v molitvi izraz vere in zaupno predajanje v Jezusove roke.

Jakob sam (Jak 1,19–21; 2,21). Obenem pa *pravični* zaznamuje tako stiskanega človeka kot Joba (Job 1,1–22), kar je mogoče razbrati iz sobesedila Jakobovega pisma (Jak 5,6), kakor tudi predstojnike oziroma starešine (5,14), ki podobno kot Elija vzpostavljajo *pravičnost* in življenje za skupnost.

Božjemu možu *Eliju* je Bog večkrat pokazal svojo moč nad naravnimi pojavi, na primer sušo in dežjem (1 Kr 17,1–18,46), predvsem pa ob obuditvi sina edinca vdove v Sarepti (17,17–24). V pripovedi je Elijeva molitev vrednotena z dejanjem sključenosti k tlom (18,42), ki je izraz človeške končnosti in popolne izročitve

niso več zapostavljeni, od Boga oddaljeni ali pozabljeni, saj skupnost z njimi in preko njih oblikuje svoj odnos z Bogom. Jakob v tem oziru ovrednoti molitev kot moč, ki spreminja odnose ter prinaša ozdravljenje in odrešenje. Molitev je za skupnost okvir zakramenta bolniškega maziljenja, pri čemer izpostavi moč vztrajne molitve, skupnosti in predstojnika. Moč molitve je podčrtana z znamenjem olja, obračanjem na Jezusovo ime ter s svetopisemskim likom Elija.

V ožjem sobesedilu sta z besedno zvezo *velika moč* opredeljena sprememba in ozdravljanje. Sicer pa v opisu življenja prve skupnosti v Apostolskih delih delovanje velikih, čudežnih moči zaznamuje Jezusa in apostole (Apd 2,22; 4,33). To temelji na moči Svetega Duha, po katerem se uresničuje Očetova obljuba daru Svetega Duha (Apd 1,8).

Kot orodje *velike moči* Jakob vrednoti molitev, ki temeljno zaznamuje Jezusa in njegovo skupnost. Kakor Jezus ob krstu in spremenjenju na gori (prim. Lk 3,21–22; 9,29–36), tako skupnost ob binkoštnem prazniku prejema svoje poslanstvo Božjih služabnikov, ki se sooča s preizkušnjo (Apd 4,27–31) in ki zmore prositi za ozdravljenje (9,36–41). Vztrajna molitev prinaša identiteto in moč skupnosti Jezusovih učencev. V tem kontekstu je izpostavljena dejavnost, učinkovitost molitve, ki temelji na aktivni odgovornosti pravičnega, torej vsakega člana skupnosti.

Izraz *pravični* in *pravičnost* zaznamuje celostnost, integriteto, harmonijo človeka. Na eni strani to velja za Jude, ki izpolnjujejo postavo (Lk 1,20), vendar pa lahko zaznamuje vsakega človeka, ki izpolnjuje Božjo voljo, kar prepozna že Stara zaveza (prim. Prg 15,29) in ne nazadnje

Bogu ter prošnje za življenje vdovinega sina (17,21). Lik Božjega moža dodatno priča o moči molitve, ki spreminja posameznika in njegov odnos do situacije, zaznamovane s končnostjo.

Življenje prinaša lepe in težke trenutke. Pri tem nikoli ne moremo biti dovolj pripravljeni ali zreli. Nasprotno, ravno trenutki preizkušnje so vrata, ki omogočajo zorenje preko molitve. Molitev pomeni položitev življenja v odnos z Bogom. Preizkušnja izzove iskren krik, iskanje Boga pa pomaga odkrivati, kako nas Bog vedno znova spremlja. Potopitev sebe in sedanjega trenutka v studenec molitve ne le opere in očisti, temveč umirja, vzbuja hvaležnost, ki spreminja odnos do sebe, do stvari, ljudi in Boga. Molitev odkrije hrepenenje po polnosti življenja, ki se nam podarja v iskrenih medsebojnih odnosih, ki nosijo Božji pečat.

Molitev je vedno uslišana, ker jo Bog sliši; tudi če jo naše ustnice izgovarjajo brez posebnega zavedanja, prodre v srce Boga.

p. Martin Kmetec

Z Marijo molímo, goreče prosímo – in milost dobimo

Sestre klarise

Sv. Bonaventura piše klarisam: »Včasih v eni sami uri molitve človek pridobi več, kot je vreden ves svet, ker z malo pobožne molitve kupuje nebeško kraljestvo.«

Bog nam je v svojem brezmejnem usmiljenju pripravljen darovati velike milosti, če goreče in vztrajno molimo in prosimo zanje, posebej še, če se zatekamo k Marijini priprošnji. Koliko votivnih podob in zahvalnih plošč visi po Marijinih svetiščih po vsem svetu v spomin in zahvalo za brezštevilne čudeže, ki so jih bili deležni tisti, ki so z vero prosili Marijo, naj posreduje zanje pri svojem Božjem Sinu.

Bog vedno uslišuje zaupljivo molitev. Klarisa sv. Katarina Bolonjska, ki nam kot prvo duhovno orožje priporoča marljivost, pravi, da nobena milost »ne pride v dušo, razen po molitvi. Kakor se s pihanjem vžge oglje, tako dobra molitev vname in vžge srce v ljubezni ter ga zagradi, rekoč: vstanite, lene, nemarne in počasne (duše), in pohitite k molitvi, kajti večno življenje ni obljubljeno lenim in brezdelnim, kakor pravi Sveto pismo, kjer piše, da se nebeško kraljestvo osvaja s silo; zato Bog ljubi nadležnost in vztrajanje, rekoč: če so obljube velike, ne smejo biti prošnje in želje majhne. Nadaljevati moramo po zgledu Kananejke, kakor pravi sveti Bernard: »Postavi

ob stran nemarnost, kajti če boš ti nemarno prosil Boga za milosti, ti jih ne bo dal, kajti On hoče, da mi pogosto in z velikim hrepenenjem prosimo zanje. Tedaj nam jih ne bo odklonil, kajti On nas spodbuja, da bi Ga prosili zanje.« Sveta molitev ima tako moč, da prepodi vsako skušnjavo in blodnjo misli in ti dá pripravljenost delati pokoro ... Vname te v Božji ljubezni in ti vzame ljubezen do sveta.« Dá ti moč za nošenje vsakodnevnega križa. Bog vedno usliši naše molitve, čeprav ne vedno tako, kakor si želimo in predstavljamo. Kajti Bog ve, kaj je dobro za naše zveličanje, pa tudi, da je velikokrat nevarno in bi se lahko celo pogubili, če bi nam dal, kar zahteva ali prosi naša narava, čeprav se nam v tistem trenutku zdi dobro, kar prosimo.

Klarisa bl. Marija Magdalena Martinengo spodbuja svoje sestre: »Zaljubite se v molitev, ker je to edina šola vseh kreposti; toda v rodovitno molitev, kajti kaj bi koristilo, da bi v molitvi gledale Križanega, potem pa Ga med delom ne bi posnemale? Sestre, začnite z gorečnostjo, nadaljujte z ljubeznijo, napredujte z nenehnim zatajevanjem in brez vsakega dvoma se boste povzpele do popolnosti; molitev vam bo spremstvo in vodnik na začetku, pri nadaljevanju, pri napredovanju in pri vzpenjanju,

Luč svete Klare

ker je le-ta kanal, po katerem v nas vse prihajajo milosti in Božji darovi.«

Sv. Klara pa nam naroča: »Ozirajmo se v nebesa, ki nas vabijo; vzemimo svoj križ in hodimo za Kristusom, ki hodi pred nami. Kajti po mnogih raznovrstnih stiskah bomo po Njem vstopili v Njegovo slavo. Z vsem svojim srcem ljubimo Boga in Jezusa, Njegovega Sina, ki je bil križan za nas grešnike. Nikoli naj ne ugasne v nas spomin nanj. Nenehno premišljujemo skrivnost križa in bridkosti Matere, stoječe pod križem. Vedno molimo in bodimo čuječi.«

Skupaj molimo – za sveto Cerkev, našo domovino, za vse stiskane brate in sestre, za mir na svetu ... Jezus nam je obljubil, da kjer sta dva ali so trije združeni v Njegovem imenu, je On sam med njimi. Bodimo torej pogumni! »Če je Jezus z nami, kdo je zoper nas!« In svojo Mater nam je dal za Srednico, Pomočnico in Tolažnico, za našo Mater in Kraljico. Marija sama nam zagotavlja, da je molitev svetega rožnega venca, ki jo molimo skupaj z Njo, močnejša od atomske bombe in da ni težave, ki je ne bi bilo mogoče rešiti s to preprosto molitvijo ponižnih.

Naša molitev je bila resnično klicanje Boga

Pripravil p. Milan Kos

P. Ernest Benko je po posvečenju in nekaj letih pastoralnega dela v minoritskih župnijah deloval kot misijonar v Zambiji in se nato vrnil v Slovenijo. Predstojniki so mu dodelili službo vzgojitelja bogoslovcev, sedaj pa je že dobrih dvajset let v Olimju, kjer se ob župnijski pastoralni posveča romarjem in turistom. Mnogim ostaja v spominu kot redovnik, ki rad moli in si vsak dan vzame čas za češčenje Najsvetejšega. Kot duhovni voditelj mnogim pomaga na poti vere. Njegova temelja sta duhovno življenje in vsakodnevna molitev.

P. Ernest, za sv. Frančiška vemo, da je veliko molil. Ti si eden izmed njegovih bratov v redu minoritov. Kako si se srečeval z molitvijo v svoji mladosti?

Molitve je bila pri nas doma vsakodnevno dejanje. Molili smo pred obroki in po njih ter seveda vsak večer. Poleti je bila večerna molitev nekoliko krajša, v pozni jeseni, pozimi in zgodaj spomladi pa smo redno molili rožni venec. Tako so molili v tistem času skoraj pri vsaki hiši. Na takšno molitev se počasi navadimo in postane neka dolžnost, ki jo moramo opraviti. A pri nas je bilo malo drugače. Ko sem bil star štiri leta, so nam zaprli očeta. Njegov greh je bil, da je bil kmet z zdravo pametjo, seveda so mu rekli »kulak«, saj ni hotel delati v zadrugi. Ko so ga zaprli, so nam zaplenili tudi vse premoženje. Tako sva s starejšo sestro ostala ob mami doma v nedograjeni hiši. Mama je ostala brez vsega, brez prihodkov, a ni obupovala. Stiska je bila res velika in prihodnost negotova, živeli smo v nenehnem strahu. Naša edina opora je bil Bog. Takrat nismo »drdrali« molitve, naša molitev je bila resnično klicanje Boga, da bi nam pomagal v naši stiski. Čeprav sem bil še otrok, sem že takrat gojil globoko zavest, da nas Bog posluša, ko mi molimo, da ga sicer ne vidimo, pa vendar je z nami. Ta mladostna izkušnja je pripomogla k temu, da sem od otroštva naprej v vsaki težavi, negotovosti ali stiski najprej iskal pomoč pri Bogu v molitvi.

Mladostna leta vedno prinašajo dvome in negotovosti ter tudi vprašanje osebne molitve. Si se tudi sam srečeval s preizkušnjo molitve kot mladostnik?

Prehod iz otroške vere v vero odraslega človeka je verjetno za vsakega vernika poseben proces. Tudi jaz sem bil v mladosti neke vrste upornik. Zadnje leto osnovne šole nisem več hodil k verouku. Če bi mi starši dovolili, bi se verjetno tudi jaz kdaj pa kdaj izognil sveti maši, pa še kaj bi se našlo, kar bi kazalo na mojo upornost ... Nekaj pa se pri meni tudi takrat ni zgodilo – nisem pozabil na Boga. Ostal sem zvest molitvi in gojil trdno prepričanje, da Bog je, da mi je zelo blizu, da gleda moja dejanja in bere moje misli. Tega nisem doživljal kot nekaj policijskega, ampak prav nasprotno – Boga sem imel rad in bil sem vesel, da me spremlja skozi življenje.

Duhovni poklic je navadno povezan tudi z molitvijo. Koliko je tebi pri tej odločitvi pomagala molitev?

Za to, da bi postal duhovnik – redovnik, sem prvič molil na romanju pri Mariji v Rušah pri Mariboru. Star sem bil 17 let. Očitno takrat v meni še ni dozorel klic, ki sem ga nekako slišal v srcu. Takrat še nisem vedel, za kaj sem prosil, pa vendar je bila to spontana prošnja, ki je čez štiri leta nekako dozorela. Kar nekaj let sem odlašal z dokončno odločitvijo. Bal sem se, da bo to pretežko breme za mene. Bogu se nisem popolnoma zaupal. Nisem pa prenehal moliti. Če že jaz nisem zaupal Bogu, je pa On zaupal meni.

Nekega jutra, ko sem služil vojaški rok v Sinju, mi je neke v globini moje notranjosti jasno in prepričljivo spregovoril tih glas, ki mi je rekel: »Ko prideš domov, greš k minoritom v Zagreb.« To je bilo tako jasno spoznanje, da so izginili vsi pomisleki, ves strah in negotovost. Vedel sem, kaj Bog želi od mene.

Pozneje, ko sem bil že duhovnik, mi je nekaj ljudi, ki so me poznali od otroštva, povedalo, da so že takrat, ko

sem bil še v osnovni šoli, nekako slutili, da me Bog kliče, in so ves čas molili zame, da bi se to uresničilo. Iskreno sem jim hvaležen za njihovo molitev.

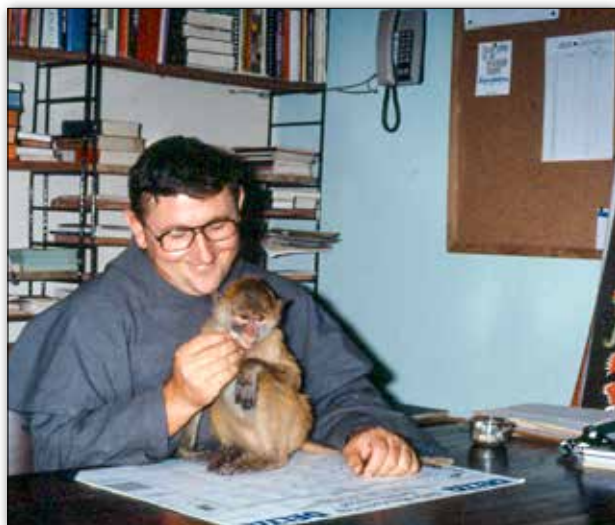

Veliko let si deloval kot vzgojitelj v Zambiji in pozneje tudi v Sloveniji. Na kakšen način si jim zmogel predstaviti potrebo po molitvi in kako si tudi sam v času vzgojiteljske službe čutil moč molitve?

O pomenu molitve sem svojim gojencem veliko govoril, ker sem želel, da bi zaslutili, kako pomembna je molitev, še posebej za redovnika. Vendar pa sem se zavedal, da je spoznanje o vrednosti molitve milost, Božji dar, ki ga lahko podari samo Bog. O molitvi je napisanih mnogo knjig in člankov. Kar nekaj sem jih prebral, vendar sam

ne molim tako, kot piše v knjigah. Vsak človek, se mi zdi, moli na svoj način, ob različnih priložnostih, morda vsaj takrat, ko je v kakšni nevarnosti ali stiski. Zdi se mi pomembno, da drug drugega spodbujamo k molitvi, ne pa da drug drugega »učimo« moliti. Bistvo molitve ni v besedah, ki jih med molitvijo izgovarjamo. Bistveno je to, kar duša govori Bogu in kako ga posluša. Na to pa ne moremo vplivati od zunaj. To je odnos med človekom in Bogom, ki je vedno nekaj skrivnostnega.

V tistih letih sem veliko časa posvetil molitvi. V službi vzgojitelja sem se čutil izredno neobglenega. Manjkalo mi je pedagoške izobrazbe, pa tudi intelektualno nisem dosegal mnogih od njih. Kakor vedno, kadar čutim svojo nemoč, sem se tudi takrat zatekel k Bogu v molitvi. Bogoslovci so šli na predavanja, jaz pa v kapelo in sem prosil Boga za milost tako ponižno, kakor prosi berač za kos kruha. Rekel sem mu, naj mi pomaga, da bom dober vzgojitelj, naj da fantom stanovitnost, naj poskrbi, da ne bo semenišče prazno. Če kdo od fantov ni bil uspešen pri izpitih, če sem opazil, da izgublja svoj poklic, sem ga v molitvi »nosil« pred Boga in prosil zanj. To so bila lepa leta. Bog mi je bil blizu.

Zadnjih dvajset let si v Olimju, kjer sprejemaš romarje, turiste, udeležence duhovnih vaj ... Koliko časa in na kakšen način uspeš dnevno posvetiti molitvi?

V Olimju se je v mojem življenju marsikaj spremenilo. Tukaj so drugačne okoliščine kot v semenišču. Veliko je organizacijskega dela, usklajevanja, načrtovanja, srečevanja z ljudmi, vendar se v bistvu moja molitev ni spremenila. Berač je vedno berač, ne glede na to, kje in v kakšnem okolju berači. Bistvo je ostalo. Prosim in molim za brate, s katerimi živim, za ljudi, s katerimi se srečujem, za otroke, ki bi jim

rad povedal nekaj lepega o Bogu, pa ne najdem pravih besed, zato me večkrat ne poslušajo, molim za ranjene duše, ki prihajajo k spovedi, za trpeče, ki mi večkrat zapajo svojo grozno bolečino, ki jo nosijo na telesu ali v svojem spominu ... Vse to izročam Bogu in prosim, naj nam pomaga. Molim tako, kot sem videl moliti svojo mamo, ko je bil ata v zaporu. Takrat so njen pogled na križanega in njene sklenjene roke povedali več kot vse besede, ki jih je izrekla. Danes tako delam tudi jaz. Duša sama od sebe, brez glasu, izgovori prošnjo: »Bog se nas usmili!«

O času, ki ga posvetim molitvi, ne bom govoril. Pri molitvi ni najpomembnejši čas. V vsakem trenutku dneva in noči lahko povzdignem svoje misli k Bogu. Molitev je HREPENENJE po Bogu. Biti z Bogom je tako kot sredi meseca maja, v cvetoči naravi, vdihovati sveži zrak. V takih trenutkih molim s psalmistom: »Mojo dušo žeja po Bogu, živem Bogu!« (Ps 42,3)

Kaj ti osebno pomeni molitev?

To je del mojega življenja. Ne vem, kako bi bilo, če ne bi molil. Tega si ne znam niti predstavljati. Nekje sem bral, da je molitev dihanje duše. Ko nehamo dihati, smo telesno mrtvi, ko nehamo moliti, smo duhovno mrtvi.

Kako ti molitev pomaga pri tvojem življenju in delu?

Molitev čisti moje misli, krepí mojo voljo, vznemirja mojo vest, ohranja sočutje do trpečih, spodbuja hvaležnost do Boga, ki me je izvolil in poklical v svojo službo ...

Današnji čas potrebuje molivcev. Kaj priporočas glede molitve mladim, odraslim, starejšim?

Nekomu, ki se boji vode, boš težko dopovedal, kako lepo je plavati. Pomen in vrednost molitve je, preprosto rečeno, treba odkriti. Bog je navzoč v vsakem človeku, je čisto blizu in tistim, ki ga iščejo, se da najti. Treba je začeti moliti in Bog spregovori. Ljudje, ki že molijo, ne potrebujejo nobenih nasvetov, ker že okušajo lepoto prijateljevanja z Bogom. Tistim, ki ga še iščejo in še niso v pravi navezi z Bogom, pa bi rekel: Privoščite si to dobro! Molitev je prijateljevanje z Bogom, ohranjanje mladostnega duha, čisti dotik sreče ... Kdor iskreno moli, ostaja mlad v svoji duši.

Pravijo, da moč molitve dela čudeže. Tudi ti verjameš v to in nam lahko poveš kakšno takšno izkušnjo?

Vse je čudež! Biti v prijateljskem odnosu z Bogom pa je največji čudež! Človek je bitje, ki lahko moli in najde Boga v svojem srcu – to je čudež. Naj navedem le nekaj primerov, ki sem jih sam doživel.

Slišal sem hrvaško mater, ki so ji v vojni ubili sina. Na vprašanje, ali odpušča ubijalcu, je odgovorila: »Vse odpuštim – zaradi Boga.« To je čudež.

Nosečnica je hotela narediti splav. Dobra sosedja jo je prosila, naj tega ne naredi. Ubogala je. Ko se ji je rodila deklica, jo je stiskala k sebi in jokala od sreče ter se zahvaljevala sosedji, da ji je bila v tistih usodnih trenutkih odločitve v oporo. To je čudež.

Mož, ki je »prevaral« svojo ženo, je jokal od sramu in kesanja. To je čudež.

Neko nedeljsko popoldne je nastala nevihta. Vsula se je toča, klestila drevesa, uničila pšenico in druge poljščine. Z očetom sva stala na pragu hleva in opazovala uničenje vsega, kar je raslo. Opazil sem, da so očetu tekale solze. Čez nekaj časa pa je napol tiho rekel: »Bog že ve, zakaj nas je to doletelo.« Takrat sem občudoval njegovo vero. Tudi to je bil čudež.

P. Ernest, hvala. Papež Frančišek nam pravi, da je naša težava v tem, ker se naveličamo prositi Boga in tako prenehamo s prošnjami, ki bi jih Gospod gotovo uslišal. Naj nam bodo tudi te misli v vzpodbudo, da bomo vztrajali v molitvi in prepričanju, da nas molitev spreminja in dela bolj božje.

Pripravlja: Doroteja Emeršič

Priznam, da še me včasih dvom razjeda,
če glavno violino Ti igraš;
pogumen rad bi to Ti sam povedal,
četudi vem, da me do dna poznaš.

Kje si, Gospod, ko tu divjajo vojne;
ko išče brat pravico, ki je ni;
ko treseš tla; kje so obljube Tvoje,
ko kdo, nič kriv, vseeno zlo trpi!

»Za rast sem dal ti bedo in trpljenje,
svobodo, da se sam lahko mi daš,
nemir, da iščeš me, želiš v življenje,
in strah, da se s svetostjo ne igraš.

In še ostaneš in boš še trpel,
da boš nekoč še bolj nebes vesel.«

Milan Debeljak

KADAR MOLIŠ

Tako silno si lep, kadar moliš.
 Ko nasloniš dve žuljavi roki
 na staro, razmajano klop
 in šepečeš prav tiho,
 da sliši le Bog
 v nebesih.
 Prsti neslišno drsijo
 po jagodah rožnega venca.
 Ti kličeš Marijo!
 Vsaka zla senca
 kopni pod soncem
 njenih oči.
 Nič več ne boli.
 V prsih zastaja mi dih.
 Samo gledam te ...
 Včasih se mi zazdi,
 da vzdih sreče prekine tišino.
 Klečiš in moliš za nas.
 Tvojo spokojno milino
 ljubkujejo jutranji žarki.

Nataša Ahčin

BREZMADEŽNA

Marija

O, Marija,
s telesom in dušo vzeta v nebo,
s telesom in dušo poveljučana,
ljubljenka Božja
in moja najljubeznivejša Mati!
Kako te ljubim,
v telesu in duši.

Kadar tvoj blagi pogled
objame moj trdi križ,
robovi izgubijo ostrino
in zemlja postane nebo,
ker ti, moja Mati, si tu
in jaz sem ob tebi.

Prosim, stisni me k sebi,
tesno na tvoje srce,
da naju ne loči vihar preizkušnje,
ne noč, ki z jutrom umre.
Da naju nič pod nebom ne loči!
V tvoje usmiljene roke
polagam vse,
kar ni mogoče izreči ...

Nataša Ahčin

Marijafest na Ptujski Gori

Na čudovit majski dan je po dveh letih ponovno zazvenel venček novih Marijinih pesmi na Ptujski Gori. V soboto, 14. maja 2022, so patri minoriti pripravili 16. Marijafest. Na njem se je predstavilo devet avtorjev, ki so peli Mariji v čast, nam pa v veselje. Letos je bilo razlogov za češčenje, zahvalo in priprošnjo več kot dovolj.

Z dvema Marijinima pesmicama nas je ogrel otroško-mladinski zbor župnije Ptujška Gora pod vodstvom Irene Kropec. Sestavljajo ga otroci in prizadevni šmarničarji, ki v maju prepevajo Mariji v pozdrav, sodelujejo pa tudi pri otroških nedeljskih mašah. Tokrat so svoj nastop popetrili s kitaro, violino in prečno flavto.

Otroško-mladinski zbor s Ptujške Gore

Za njimi je nastopila **glasbena skupina iz Gorišnice**, ki jo sestavljajo Ajda, Dora, Lučka, Mia, Alja, še ena Mia ter Boštjan Rihtar, ki je avtor pesmi Dajte vse rože Mariji. Slednji je večkrat v različnih zasedbah sodeloval na Marijinem festivalu. Njihova pesem je morala prav zaradi korone počakati na krstno izvedbo.

Glasbena skupina iz Gorišnice

O poteh našega življenja sta v pesmi Na Ptujsko Goro prepevala **Marjetka Žnidarec in njen sin Izak** (ta mi je skrivaj zaupal, da je star le pet let 😊). V svoji pesmi sta

povzela poti številnih romarjev, ki že preko 600 let romajo k Mariji na Goro. Tu lahko odložijo svoje strahove, bolečino srca in se odžejajo pri izviru žive vode. Marijina ljubezen je brezmejna, zdravi in dela čudeže.

Marjetka Žnidarec in sin Izak

Dragutin Hrastović, večkratni gost Marijafesta na Ptujski Gori, je zapel pesem Kraljica si moja. Pevec prihaja iz okolice hrvaškega Marijinega svetišča Marija Bistrica in se že več kot desetletje ukvarja z duhovno glasbo. Njegovo sporočilo: Bog ima z menoj načrt – le kakšnega? Morda ga lahko odkrijemo tudi v tihi meditaciji pred Marijino podobo.

Dragutin Hrastović

Na Marijafest se vedno znova vrača **Franc Branko Vičar**. Povedal nam je, da Ptujsko Goro in Marijo Zavetnico nosi v srcu, zato že nekaj let sodeluje na srečanju. Tokrat se je predstavil s pesmijo Tebi dajem sebe in srce, o moj Bog.

Franc Branko Vičar

Tudi **Veronika Jambrek** je stara znanka Marijafesta. Prihaja iz hrvaškega Zagorja. S pesmijo slavi Gospoda ter njegovo mater Marijo. Zapela je pesem Majčine suze, ob kateri smo poslušalci lahko nehote pomislili na vse, ki trpijo v vojni. Mati Marija je sočutna Mati, ki ima odprto srce; v stiski nam je najbližje.

Veronika Jambrek

Skupina Dominik iz Žalca nas vedno znova razveseli z obiskom pod Marijinim plaščem. Tokrat so se predstavili z optimistično slavnostno pesmijo Moj cilj je pot, katere delček je pritegnil mojo pozornost: »Sreča je na vseh poteh, kjer je pesem in je smeh, kot odsev je sonca v očeh.«

Skupina Dominik

Obiskal nas je tudi **br. Miroslav Petrac**, frančiškan, ki se izraža z glasbo. V pesmi K Mariji pod plašč je povzel želje vernikov, ki se zbirajo ob Mariji Zavetnici. Nekako takole pravi: »Na Ptujsko Goro romamo k Tebi, na Ptujski Gori nas čakaš, s svojim plaščem nas objemi ...«

Br. Miroslav Petrac

Zadnjih dveh nastopajočih pa skorajda ni bilo treba posebej predstavljati. **Antonio Tkalec** je zaznamoval številne izvedbe Marijafesta do sedaj. Tokrat se je predstavil s pesmijo Milostna Mati, ki ji predano izroča svojo dušo.

Antonio Tkalec

Šopek novih Marijinih pesmi pa je zaključil »pojoči pater« **Janez Ferlež**, ki je zapel pesem Ave Marija. Vanjo je vtikal verze Marijinega hvalospeva.

P. Janez Ferlež

Potem ko so odzvene pesmi, so poslušalce nagovorili nadškof in metropolit msgr. Alojzij Cvikel, minoritski provincial p. Milan Kos ter županja občine Majšperk dr. Darinka Fakin. P. Martin Gašparič, rektor bazilike, se je zahvalil sodelujočim, donatorjem in vsem ostalim, ki so pripomogli k temu, da je prireditev lepo potekala.

Ob koncu Marijafesta smo se ustavili še ob Najsvetejšem. Slavljenje je vodila skupina Veselje. Ob njihovem prepevanju smo bili deležni tudi blagoslova.

*Barbara Rodošek
Foto: Benjamin Verdenik*

Slavilna skupina Veselje

Narodni volilni kapitelj OFS Slovenije

Mirko Potočnik

Kadar pri nas kdo omeni katerekoli volitve, večina ljudi najprej pomisli na vse negativno, kar jih običajno spremlja. Od zapletene zakonodaje in nekulturne predvolilne kampanje pa do nepravilnosti in zapletov pri glasovanju in razglasitvi volilnih izidov. Letos je v Sloveniji veliko volilno leto.

V vrsto volitev smo se vključili tudi bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda Slovenije, ki smo v domu duhovnosti sv. Benedikta v Kančevcih od 20. do 22. maja 2022 obhajali kapitelj in izvolili novo vodstvo. Volitve novega vodstva bi sicer morale biti že v lanskem letu, a je bil kapitelj zaradi epidemije prestavljen.

Naše volitve, ki sicer potekajo v skladu z jasno določenimi členi Vodila, Konstitucij in Statuta OFS, nikakor niso samo volitve! Sestre in bratje ne glasujemo sami, ampak se pustimo voditi Svetemu Duhu. V resnici smo, kot je dejal generalni minister reda **br. Tibor Kauser** z Madžarske, ki je predsedoval kapitlju, samo orodje v rokah Svetega Duha. Ta nas vodi, da izvolimo v odgovorne službe tiste brate in sestre, ki nas bodo mogli voditi po pravi poti k svetosti. Prava in edina pot k svetosti pa je življenje po evangeliju, za nas, sestre in brate OFS, po zgledu sv. Frančiška. Zastopnik generalnih duhovnih asistentov br. Tomas Ginga Panzo Suva iz Angole je posebej opozoril, da smo vsi bratje in sestre v red poklicani in smo po obljubi poklicani tudi za opravljanje odgovornih služb.

V tem duhu smo sestre in bratje doživljali vse tri dneve kapitlja. Ko smo poslušali in razpravljali o poročilih ali ko smo na družabnem večeru igrali igro Activity in si (ne preveč v duhu manjših bratov) prizadevali, da bi naša skupina zmagala. To zavedanje odgovornosti se je čutilo v molitvah, pri svetih mašah, prepevanju pesmi in celo pri kosilu ali večerji.

Gotovo so prav zaradi tega zavedanja tudi volitve tekale izjemno gladko in skoraj vsi izvoljeni so bili izbrani z dvotretjinsko večino. Z veseljem in optimizmom smo zaploskali novemu, pomlajenemu narodnemu svetu.

Službo predsednice so ponovno zaupali **s. Fani Pečar**, podpredsednik bo še naprej **br. Jože Kozel**, blagajnik ostaja **br. Slavko Žižek**, mednarodni svetnik pa prav tako ostaja **br. Tomaž Potokar**. Novi člani narodnega sveta so postali tajnica **s. Emina Mulalić**, odgovorna za vzgojo **s. Andreja Štunf**,

bratski animator **br. Rok Liebhart** in namestnik mednarodnega svetnika **br. Primož Hodak**.

Člani narodnega sveta ostajajo narodni duhovni asistenti **p. Robert Bahčič OFM**, ki je s tem kapitljem prevzel vodenje kolegija DA, ter **br. Jožko Smukavec OFM-Cap** in **p. Danilo Holc OFMConv**. Po službi pa so članice narodnega sveta predsednice pokrajinskih bratstev **s. Mateja Trajbarič**, **s. Doroteja Emeršič** in **s. Barbara Furlan Markež**.

Kapitelj je morda napovedal novo obdobje v življenju Frančiškovih bratov in sester, saj vstopamo v leta velikih jubilejev, ko se bomo spominjali dogodkov v Grecciu in na La Verni ter potrditve Vodila. Osemsto let zgodovine Frančiškovih redov tudi brate in sestre OFS zavezuje, da se zavemo svoje vloge in odgovornosti do naše »Cerkve, ki se podira«.

Pri sveti maši, s katero smo sklenili kapitelj, sta nas **p. Danilo Holc** in provincial slovenskih kapucinov **br. Primož**

Kovač opomnila tudi na naše poslanstvo, ki je v tem, da smo Njegovi glasniki in prinašalci evangelija v svet.

Kadarkoli pridemo bratje in sestre skupaj, se zavemo, kako lepo je! Tudi zaradi izjemnega gostoljubja domačinov, bratov kapucinov, ki so nam bili ves čas v pomoč, in ne nazadnje zaradi okusne, z ljubeznijo pripravljene domače hrane.

Naj novi narodni svet, Frančiškov svetni red in vse Frančiškove prijatelje spremlja priprošnja Nebeške Matere, sv. Frančiška in sv. Klare, sv. Ludvika in sv. Elizabete ter naj na vse pride Božji blagoslov!

Pozdravljena, Gospa,
sveta kraljica,
sveta Božja mati Marija, ki si
postala devica Cerkev.
Izbral te je najsvetejši Oče nebeški
in te posvetil z najsvetejšim
ljubljenim Sinom in Svetim
Duhom Tolažnikom.
V tebi je bila in je vsa polnost
milosti in vse dobro.
Pozdravljena, njegova palača!
Pozdravljena, njegov tabernakelj!
Pozdravljena, njegovo domovanje!
Pozdravljena, njegovo oblačilo!
Pozdravljena, njegova dekla!

(sv. Frančišek)

Provincialni kapitelj Slovenske minoritske province (II. del)

p. Danilo Holc

Od 30. do 31. maja 2022 smo bratje Slovenske minoritske province sv. Jožefa v našem najstarejšem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj obhajali drugi del rednega provincialnega kapitlja. Najprej smo pregledali osnutek štiriletnega provincialnega programa ali *Instrumentum laboris*, ki je nastal na podlagi predkapiteljskega zborovanja in zapisnikov dela po skupinah na posebnem enodnevnem srečanju bratov cele province. Osnutek smo dopolnili in ga potrdili kot vodilo za življenje in delovanje bratov.

Skupnostni in osebni duhovni program sledi šestletnemu načrtu reda. Sestavljen je tudi v luči okroglih obletic dogodkov iz življenja sv. Frančiška. Za vsako leto smo izbrali še posebno simbolno znamenje, ki nas bo po samostanih na vidnem mestu spremljalo in opominjalo.

Leto 2022–2023 bo posvečeno Vodilu (formacija in duhovni poklici); simbol bo Vodilo, postavljeno na slovesnem stojalu ter na posebnem mestu v samostanu. Leto 2023–2024 je posvečeno razmišljanju o Frančiškovih stigmah (evangelij in duhovno življenje); simbol le-tega bo križ na vidnem mestu v samostanu.

Leto 2024–2025 bo posvečeno Hvalnici stvarstva (apostolat in bogoslužje); simbol bo lepo obdelana gredica s cveticami ob samostanu.

Leto 2025–2026 bo posvečeno transitusu ali Frančiškovega prehodu v večnost (preroškost in pričevanje), simbol tega pa bo na vidnem mestu postavljena »velikonočna« sveča, ki nas bo spominjala na Luč večnega življenja.

Glede na sprejete sklepe se v prihodnjem štiriletnem med drugim želimo posvetiti še razmisleku o novih duhovnih poklicih. Naslednje leto (2023) bomo organizirali duhovni kapitelj na to temo. Razmislili bomo, kako v še

večji meri implementirati frančiškovo duhovnost v vse pore našega pastoralnega delovanja. Naše naloge bodo še: prevod Generalnih statotov, sestava novih provincialnih statotov ter provincialnega pravilnika o uporabi sodobnih medijev.

Predvsem pa smo bratje želeli ta provincialni kapitelj izkoristiti za praznik bratstva. Veseli smo bili, da je ob tej priložnosti med nas prišel tudi naš brat, izmirski nadškof metropolit p. Martin Kmetec. V osrednjem romarskem svetišču mariborske nadškofije na Ptujski Gori, ki ga oskrbujejo bratje minoriti, je ob sklepu kapitlja daroval sveto mašo, h kateri so bili povabljeni vsi bratje. Maša je na poseben način izzvenela tudi kot zahvala za 50 let samostojnosti naše minoritske province.

Naj Gospod na priprošnjo zavetnika province sv. Jožefa še naprej blagoslavlja prizadevanja bratov pri pričevanju in delu za dobro našega reda ter Cerkve na Slovenskem.

Resnično, močnejša od smrti je ljubezen

p. Danilo Holc

V petek, 8. aprila 2022, je v rektoriju minoritskega samostana na Ptuju v okviru Viktorinovega večera potekala predstavitev monografije *Resnično, močnejša od smrti je ljubezen* o minoritu p. Milanu Holcu, ki je bila izdana ob 75. obletnici njegovega rojstva.

Monografija je delo več avtorjev, ki so p. Milana v svojih razpravah predstavili z različnih vidikov: kot biblicista, kot prevajalca Svetega pisma, ki je sodeloval pri dveh prevodih v slovenski jezik, kot tistega, ki ga je zanimala arheologija svetopisemskih krajev, kot strokovnega voditelja številnih romanj v Sveto deželo, kot oznanjevalca vesele blagovesti ... V njej pa je omenjen tudi kot voditelj

duhovnih vaj, duhovni spremljevalec različnih cerkvenih gibanj, duhovni pomočnik v župniji, kot vzgojitelj, direktor kinematografa, tudi kot iluzionist. Predvsem pa je bil redovnik, ki je dal vse talente na razpolago za služenje Bogu, Cerkvi, minoritskemu redu in ljudem. Njegovo redovniško življenje je še posebej lepo orisal izmirski nadškof msgr. dr. Martin Kmetec. Nekaj krajših prispevkov oziroma spominov nanj je napisanih tudi v italijanskem jeziku. Uvodne besede sta prispevala generalni minister fr. Carlos A. Trovarelli ter generalni asistent p. dr. Igor Salmič, ki pravi, da je »pričujoča publikacija neke vrste hvaležen spomin, hkrati pa nekakšno »vstajenje«, saj ob zapisani besedi tudi pokojno oživijo«.

Na predstavitvi monografije, ki je potekala v znamenju zahval, je imel uvodni govor Milanov brat p. Danilo Holc, ki je v svojem prispevku za monografijo na splošno predstavil Milano-vo življenjsko pot in delo. V govoru je izpostavil, da nam bo za to knjižno delo poleg tistih, ki so Milana poznali, hvaležna predvsem zgodovina. Sledila je predstavitev kratkih povzetkov posameznih razprav in hvaležna izročitev monografije soavtorjem.

Na prireditvi, ki se je je udeležilo veliko število ljudi, je bil poleg nekaterih avtorjev ter provincialnega ministra p. Milana Kosa navzoč tudi mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikel. V svojem nagovoru je povedal, da je s p. Milanom v Rimu preživel skoraj trinajst let, in izpostavil njegovo veselo naravo.

P. Milan je v nekem intervjuju dejal: »Tri mesta so mi pri srcu: Ptuj, ki me je rodil, Rim, ki me je hranil, in Jeruzalem, kjer bi živel.« V tem smislu se je p. Milan ta večer spet rodil v naših spominih. Med samo predstavitvijo je zato prepeval zbor sv. Viktorina Ptujkega, ki izhaja iz Milanove rojstne župnije sv. Jurija na Ptuj in ki je leta 2008 pod njegovim strokovnim vodstvom poromal v Sveto deželo. Drugo pesem z naslovom *V nebesih dom* je zato spremljala tudi projekcija fotografij s tega romana, ki je na nek način povezovala zemeljski Jeruzalem z nebeškim, po ulicah katerega se – tako upamo – že »sprehaja« p. Milan.

Asiški odmevi

p. Janez Šamperl

Bolj ko se odmika čas mojega bivanja v Assisiju, težje je pisati odmeve iz Assisija, saj ti postajajo vedno tišji in se vse bolj pretapljajo v žlahtne spomine. To se gotovo ne dogaja le meni, ki sem skoraj šest let živel in delal v Frančiškovem mestu, doživljal in spremljal množice romarjev in turistov z vsega sveta, ki so prihajale na Frančiškov grob, ampak se enako dogaja vsakemu asiškemu romarju, ki je vsaj za nekaj dni obiskal Frančiškovo mesto.

Treba se bo vrniti in na Frančiškovih poteh v Assisiju znova odpreti svoje duhovno uho, da bi slišali Božji glas, ki večno odmeva v Assisiju: »Pojdi in popravi mojo cerkev!« Blagor romarjem, ki so se že in ki se še bodo odločili to poletje poromati – odriniti na duhovne vaje v Assisi. To bo bogatih novih duhovnih doživetij, novih spoznaj in novih zapisov za rubriko Utrinki iz Assisija, ki bodo obogatili vse, ki v Assisi iz teh ali onih razlogov ne morejo iti.

Težava, da iz takih ali drugačnih razlogov ne moremo v Assisi, da ne moremo biti skupaj in ne poživiti našega frančiškovega duha, spremlja romarje že vsa leta in desetletja. Starejše generacije se spominjajo, da smo to težavo v spodbudo in zadovoljstvo romarjev reševali z »malim Assisijem«, ki se je odvijal v našem starem Piranu, v samostanu sv. Frančiška, kjer je dovolj prostora za vse.

Piran je po svojih ozkih strmih ulicah, po mnogoterih majhnih prekrasnih cerkvicah, stolnici vrh hriba ter samostanu in cerkvi sv. Frančiška močno podoben Assisiju. Cerkev sv. Frančiška je bila zgrajena kmalu po Frančiškovi smrti (1301). Zraven je znamenit samostanski križni hodnik, ki po velikosti (ne pa tudi po lepoti) sicer močno zaostaja za mogočnimi kolonadami Sacra Conventa. Tako smo v Piranu za nekaj dni – običajno ves vikend (včasih tudi cel teden) – na asiški način, v molitvi, razmišljanjih na svetih krajih (cerkvicah, ob morju, na samostanskem križnem hodniku, v Strunjanu, na solinah ...) krepili v nas duha Assisija in vsak večer ob asiškem križu, okrašenem s svečkami, zaključevali dan s skupno molitvijo in pesmijo.

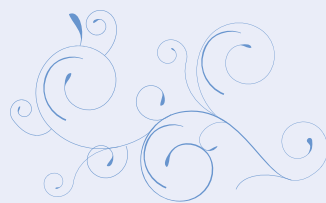
Letos jeseni so v mali Assisi že povabljeni asiški oljkarji, naslednje leto pa romarji katerekoli generacije. Lahko računate na mali Assisi v Piranu. Bodite pozorni na termine, ki bodo objavljeni v naši reviji.

Seveda Frančiškovo mesto Assisi ostaja naš ideal – kraj »prvotne ljubezni«. Dobri stari Piran, ki je s Frančiškom zaznamovan že več kot 700 let, pa je za asiške romarje priložnost, da z lažjim dostopom, krajšim časom, finančnim minimumom (upokojenci se pripeljejo zastonj) poživimo asiška duhovna doživetja ter obnovimo asiške sklepe in zaveze.

Tako se bodo asiški odmevi v malem Assisiju – Piranu okrepili in postali bolj slišni v blagor nam in v blagoslov vsem ljudem, s katerimi živimo ter delimo dobro in hudo.

Brat Karel nam daje zgled zaupanja v Boga,
ki je izrednega pomena, kot mati ali oče,
ki vedno molita za otroke,
kljub temu da so šli po svojih poteh.
Nikoli ne smemo obupati!
Potrebno je nadaljevati in vztrajati v veri in upanju,
da ima Bog pripravljen odgovor na našo molitev.

p. Martin Kmetec

Dragi otroci!

V teh dneh mi je nekdo prišepnil na uho, da radi molite. Nekateri najraje zjutraj, drugi zvečer, spet tretji v šoli pred kakšnim bolj zahtevnim testom. Nekateri najraje molite sami, drugi v družbi prijateljev ali staršev. Zgodi pa se, da med počitnicami, ko se več igramo, plavamo, gremo na celodnevni izlet, na molitev nehote pozabimo.

Zato vas vabim na počitniškomolitveni maraton. Kaj pa je to, boste rekli! Čisto preprosto. To pomeni, da bomo tudi med počitnicami molili druga za drugega. Pa ne le to. Molitev nam pomaga, da ostaja naše srce povezano z Bogom in je zato tudi veselo in pozorno do drugih. Da bi se nam čim manjkrat zgodilo, da bi pozabili na molitev, si bomo danes izdelali dlan, ki nas bo spominjala na naš skupni počitniškomolitveni maraton.

Na list papirja obriši svojo dlan, nanjo zapiši svojo najljubšo molitev, ki ti bo v pomoč pri molitvi 5 prstov. Dlan nato pobarvaj, izreži in z lepilnim trakom nalepi na vidno mesto svoje sobe. Tako te bo vsak dan spomnila na to, da zmolíš molitev, ki nas jo je naučil papež Frančišek. Navodila zanj najdeš zapisana spodaj:

MOLITEV 5 PRSTOV

PALEC ti je najbližji, zato začni moliti za tiste, ki so ti blizu, za osebe, ki jih nosiš najgloblje v sebi. Moliti za tiste, ki jih imamo radi, je naša sladka dolžnost.

Vir fotografije: <https://achievers.school/event/no-brushes-allowed-acrylic-on-canvas/color-painted-child-hand/>

Naslednji prst je **KAZALEC**. Moli za osebe, ki poučujejo, izobražujejo, zdravijo in svetujejo. Potrebujejo oporo in modrost, da bi usmerjali ljudi v pravo smer. Ohrani jih v svojih molitvah.

Nato pride **SREDINEC**. Je najvišji, spominja nas na naše voditelje, oblastnike in na osebe, ki so prevzele avtoriteto. Potrebujejo Božje vodstvo.

Naslednji prst je **PRSTANEC**. Zanimivo je, da je najšibkejši. Spominja nas, da moramo moliti za šibke, neobgljene in za tiste, ki jih tarejo problemi. Potrebni so tvoje molitve.

In končno imamo **MEZINEC**, najmanjši od vseh. Mezinec te mora spomniti na to, da molíš še sam zase, potem ko si molil za prejšnje skupine ljudi. Tvoje potrebe se bodo pokazale v pravi luči. Tako boš pripravljen moliti za samega sebe na najbolj primeren način.

Papež Frančišek

In še nekaj vam dolgujem ...

Zmagovalka našega likovnega natečaja je Dora Gojkošek, stara 6 let, ki je v atelje sv. Leopolda Mandiča poslala tole lepo risbico.

Čestitke Dori,

VSEM PA LEPE POČITNICE! 😊

s. Tina

Župnijska cerkev sv. Antona Padovanskega

Povzeto po avtorju g. Franciju Petriču

Le kaj bi nam imeli povedati vsi tisti romarji, ki so nekoč po poteh in stezicah zelenega **Pohorja** hodili na božjo pot k svetemu Antonu, vsestranskemu zavetniku in priprošnjiku v človeških stiskah in težavah? Tako se človek dandanes sprašuje, ko gre po cesti iz **Vuhreda v Dravski dolini** pod krošnjami dreves med pašniki in travniki mogočnih pohorskih kmetij k nekdanj tako znani in priljubljeni romarski cerkvi.

Cerkev sv. Antona Padovanskega je med najbolj imenitnimi slovenskimi cerkvami, posvečenimi temu velikemu svetniku. Postavljena je na 856 metrov visokem hribu, ki obvlada bližnjo in daljno okolico. Prav lepo se vidi tudi s ceste med **Muto in Radljami**. Zgodba o njenem nastanku ima legendaren značaj. Vse ozemlje je v 17. stoletju sodilo pod vuzeniško župnijo. Pripovedka pravi, da se je na sedanjem kraju na eni od brez neko jutro nenadoma pojavila slika sv. Antona. Nihče ni vedel, od kod je prišla. Ljudje so sklenili, da bodo tam postavili cerkev sv. Antonu v čast. Ker pa je bil kraj zaradi izredne strmine neprikladen, so nekateri predlagali, da bi bilo bolje, če bi cerkev stala nižje, pri **Dajnikovem križu** (to je stebrasto znamenje, ki še danes stoji). Ponesli so sliko tja, pa je bila že naslednje jutro zopet na istem mestu na brezi. Ta nerazložljivi dogodek so razumeli kot znamenje z neba, da morajo pozidati cerkev vrh hriba, pa če je še tako nedostopen in strm.

Zgodovina pripoveduje, da je bila cerkev pozidana v času vuzeniškega nadžupnika in arhidiakona Jakoba Križaja, leta 1681. Zidava je bila končana še pred njegovo smrtjo (1684). Zemljišče za cerkev je dal marenberški samostan dominikank. Zidavo cerkve ljudska domišljija povezuje z drugo tako veliko cerkvijo, cerkvijo sv. Janeza Nepomuka nad Radljami. Sv. Antona in Sv. Janeza naj bi zidala oče in sin, ki sta tekmovala med seboj, zato sta ti

dve cerkvi tako veliki in lepi. Cerkev sv. Antona meri po dolžini trideset metrov; je zelo prostorna, po požaru leta 1874 ima sedanjo triladijsko podobo (požar je zajel ladjo, v njej se je porušil strop, prezbiterij pa je ostal cel). Zvonik s koničasto streho je bil pozidan v letih 1846–47. Danes stoji cerkev na vrhu hriba sama, včasih pa je bilo zraven še župnišče. 20. aprila 1944 so ga partizani zažgali.

Cerkev sv. Antona ima štiri oltarje z lepimi kipi in slikami. Glavni oltar je baročni. Sprva je bil to stranski oltar, posvečen Rožnovenski Materi Božji. Sem so ga premestili in predelali potem, ko so glavnega (ki je bil narejen v Eibiswaldu leta 1702) prenesli v cerkev sv. Primoža. Na stranskih oltarjih, posvečenih Marijini zaroki in Sveti Trojici, so starejši kipi, današnjo podobo pa sta dobila po požaru leta 1874. V ladji je še oltar štirinajstih priprošnjikov v sili. Narejen je bil že leta 1728. Zelo znamenita posebnost te cerkve je tudi osemnajst slik čudežev sv. Antona, za katere pravijo, da so delo neznanega slikarskega mojstra izpred 250 let. Tem je bila pozneje dodana razlaga v stari slovenščini, kar jim daje še posebno vrednost.

Otroški angeli

Otroški angeli so kakor otroci,
otroci so kakor otroški angeli.

Otroci angele dobro poznajo,
nekateri se z njimi pogovarjajo,
drugi celo igrajo
ali glasove in melodije žebrajo –
samo angeli pomen poznajo.

Otroci,
ki jih je sam Jezus v naročje jemal,
imajo neprecenljiv dar –
angele varuhe tri:
eden skrbi za njihovo dušo,
drugi za telo
in tretji za srce.
Zato so otroci božji nad vse.

Botrstvo neke Lucije

Biti boter je častno in odgovorno dejanje.

Prvič sem postala krstna botra svoji deveti nečakinji Kristini leta 1998. Potem sem bila botra še njenemu mlajšemu bratu in dvema sestrama. Nato pa so nastopili krsti mojih otrok, zato je moje poslanstvo botrstva obmirovalo. Spet sem prišla na vrsto leta 2015, ko sem bila botra nečakovi hčerki Klari, pred tremi leti sošolkinemu sinu Izaku, letos maja pa sem postala botra Luciji Viktorini.

Moji sedmi krščenki sem skoraj pomagala ugledati luč sveta, saj sva bili z mamico dogovorjeni, da če bo na datum poroda očka okužen z virusom covid-19, bom šla z njo v porodnišnico. Na srečo je bilo ravno obratno, okužena sem bila jaz. Izvedela sem srečno novico in povrh vsega še to, da imam soimenjakinjo. Razveselili so se je brata Jakob in Peter ter sestrice Ivana in Marija. Ker pa njen oče prihaja iz najstarejšega slovenskega mesta, kjer je mučeniško kri prelil sveti Viktorin, se je sprožil domovinski refleks in dodal je še ime Viktorina. Lucijo Viktorino, ki je peti otrok v družini, smo krstili maja. Tako

se je nekako sklenil krog, saj je bil Lucijin oče Jurij pred petnajstimi leti boter našemu Otonu.

Biti boter je častno in odgovorno dejanje. Ne le da voščiš krščencu za rojstni dan in god, mu morda kupiš prvo šolsko torbo, poskrbiš, da mu Miklavž kaj prinese ... Boter naj bi ga podpiral z molitvijo, bil pozoren, ko je morda mladostnik v stiski, na razpotju, bil naj bi njegov duhovni spremljevalec.

Draga Lucija Viktorina,

bodi luč, naj tvoj plamen raste s teboj in razsvetljuje vse okrog tebe!

Tvoja botra Lucija Petelinšek

Gospod naj ti podari mir!

Morda smo šele letos v resnici začutili, kaj pomeni Jezusov vstajenski pozdrav: »Mir vam bodi!« Vojna v Ukrajini je postavila na glavo vsa evropska prizadevanja za svet brez nasilja, brez vojne. Molitve in prošnje za mir so postale bolj oprijemljive. V nebo vpijoče je dejstvo, da poteka vojna med bratskima narodoma. O bratstvu bo tekla beseda tudi v tej številki revije Brat Frančišek.

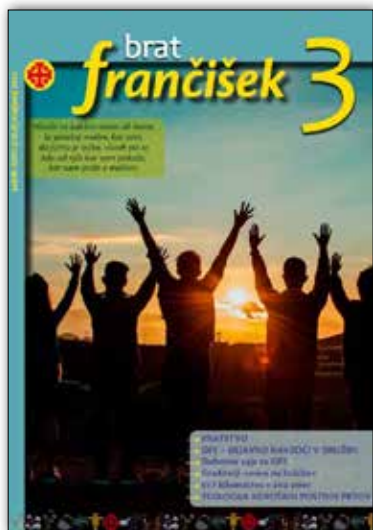
Razmišljanje o bratstvu v rubriki *Frančiškova duhovnost* je tokrat pripravila Bernarda Pavlovec Žumer OFS.

O evangelijskem bratstvu nam spregovori tudi kateheza OFS, ki se napaja v predavanju, ki ga je imel br. Amando Trujillo Cano TOR na usposabljanju narodnih duhovnih asistentov OFS in FRAME 11. novembra 2019 v Rimu. Tokratno členjenje *Vodila* nam predstavi člene 20, 21 in 22, ki poglobljeno govorijo o življenju v bratstvu.

Rubrika OFS nam prinaša zapis Andreje Štunf o srečanju svetov krajevnih bratstev na Ptuj, kjer je imel dr. Aleš Maver predavanje o dejavni navzočnosti bratov in sester OFS v družbi. Ne spreglejte utrinkov z duhovnih vaj OFS v Piranu. Med znanimi člani OFS pa bomo spoznali Adele Joseph Brise, ki je »učila verovati«.

Kar nekaj utrinkov z različnih srečanj in kapiteljev lahko najdemo v rubriki Iz naših družin, najdete pa tudi pogovor z Rozino Nussdorfer, ki je letos praznovala 100 let, potem pa jo je samo tri dni kasneje Gospodar življenja poklical k sebi. Ker nam ni uspelo narediti intervjuja s stoletnico, tokrat objavljamo intervju, ki ga je pred nekaj leti z njo pripravil p. Danilo Holc OFMConv in je bil najprej objavljen v reviji *Med nami*.

Molitev za nove duhovne poklice ni aktualna samo v tednu pred 4. velikončno nedeljo, ampak vse leto. V rubriki *Žetev* najdete nekaj smernic.

Prizadevanje za *Pravičnost in mir* je nagnilo k odločitvi za pomoč Ukrajini. Potopis humanitarne vožnje v Ukrajino je pripravila Nives Bratkovič. *Svetodelska* rubrika osvežuje teologijo koroških postnih prtov, ki so prava paša za oči in vabijo k spokornosti. Rubrika *Pozabljene spretnosti* nas spomni, da se bližamo poletju, saj v njej predstavljamo zdrav poletni zajtrk. Želim vam prijetno branje!

Vse dobro!

Letošnje osrednje teme posameznih številk Frančiškovega prijatelja so povezane s sinodalnim dogajanjem, ki se je začelo lanskega oktobra in se bo zaključilo s škofovsko sinodo v Rimu leta 2023. Med desetimi jedrnimi temami, ki so bile pripravljene za škofijsko posvetovalno fazo sinode (ta se končuje v tem času), je tudi dialog v Cerkvi in družbi. Cerkev in družba ter dialog tako tvorijo rdečo nit te številke.

Tema Ob izviru nas popelje v Jezusove čase, še bolj pa, kako so si Jezusa predstavljali in slikali takrat. Hkrati nam daje misliti, da naša domovina ni tukaj, ampak bo in nebesih. Še prej pa smo poklicani, da tukaj oznanjamo in živimo Božje kraljestvo.

Hvala Bogu, da smo se lahko začeli zbirati. Zbrali so se tudi Frančiškovi otroci na svojem letnem srečanju.

Za krepitev zdravja našega telesa in duha lahko izberemo kakšen hrib ali goro ter se povzpnejo nanjo. Raduha je primerna, ker ni prezahtevna, hkrati pa je zelo lepa, kar opisuje br. Matej Nastran.

V intervjuju nam br. Bernard Jauk, kapucin, na kratko prikaže pot svojega življenja. Petdeset let je že duhovnik in ima za seboj bogate življenjske izkušnje. Še vedno hudomušen, čeprav se njegova leta že poznajo ...

Člani Molitvene naveze za dobre družine in duhovne poklice so imeli duhovne vaje v Kančevcih. Niso bili samo v sobi, tudi naokrog so šli in tako spoznavali lepote Prekmurja.

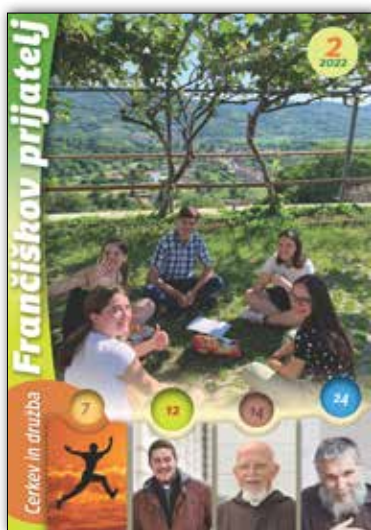
Mladi so povabljeni na teden bratstva ali pa v Assisi, starejši pa na kakšno drugo duhovno dogajanje, bodisi v Kančevcih ali pa kje drugje.

Za blaženo je bila razglašena Armida Barelli. To ime nam sicer nič ne pove, dokler ne preberemo članka o tem, kakšno je bilo njeno življenje

in kako pogumna žena je bila.

Predstavljen je tudi pokojni hrvaški brat kapucin br. Ante Logara. »Legenda«, ki je vsakega brata sprejel s tako ljubeznijo in prisrčnostjo, da se je človek počutil kot doma in se je v njegovo družbo vedno rad vračal.

V objektiv so se ujeli tudi nekateri dogodki, čokolado pa je treba od nekoga dobiti ali pa si jo kje kupiti.

DUHOVNE VAJE „Čistost srca“

Od 15. do 17. julija 2022 v Olimju

Voditelj p. Ernest Benko

***Lepo vabljeni člani
Vojske Brezmadežne in čistilci Marije***

Prijave sprejema
p. Ernest Benko na telefon: 031 242 675

Trkamo na vaše dobrotno srce, da nas tisti, ki želite, materialno podprete. Revija ostaja še naprej v osnovi brezplačna in denar ne sme biti razlog, da bi revijo odjavili, če si jo resnično želite. Veseli smo namreč, da lahko pri-
našamo v vaše domove duhovne spodbude, besede miru ali tolažbe ter Božji blagoslov. Tudi če nas materialno ne boste mogli podpreti, vas prosimo za podporo vsaj z molitvijo, ki je neprecenljiva.
Nekateri oddajate svoj prostovoljni dar kateremu od naših bratov minoritov osebno in ga lahko še naprej. Drugi pa sprašujete za številko računa, zato jo objavljamo:

TRR: SI56 0420 2000 3336 155

Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Pripis: **Prispevek za revijo Med nami** – Duh Assisija in Brezmadežna

Za vsak vaš najmanjši dar se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo. Mir in dobro.

Glavna urednica Doroteja Emeršič

ROMANJE V ASSISI ZA DRUŽINE IN MLADE od 24. do 29. julija 2022

Ponovno bomo poromali v Assisi in kraje, ki so zaznamovani s sv. Frančiškom Asiškim. To so primerni kraji, kjer lahko prisluhnemo sebi, se umirimo ter odpremo srce Božjemu dotiku po sv. Frančišku in sv. Klari.

Voditelj: p. Danilo Holc in sobratje

Predvidena cena: 160 EUR

Družine z več otroki s popustom

Prijave sprejema:

p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200,
e-naslov: danilo.holc@rkcs.si

Počitniška molitev

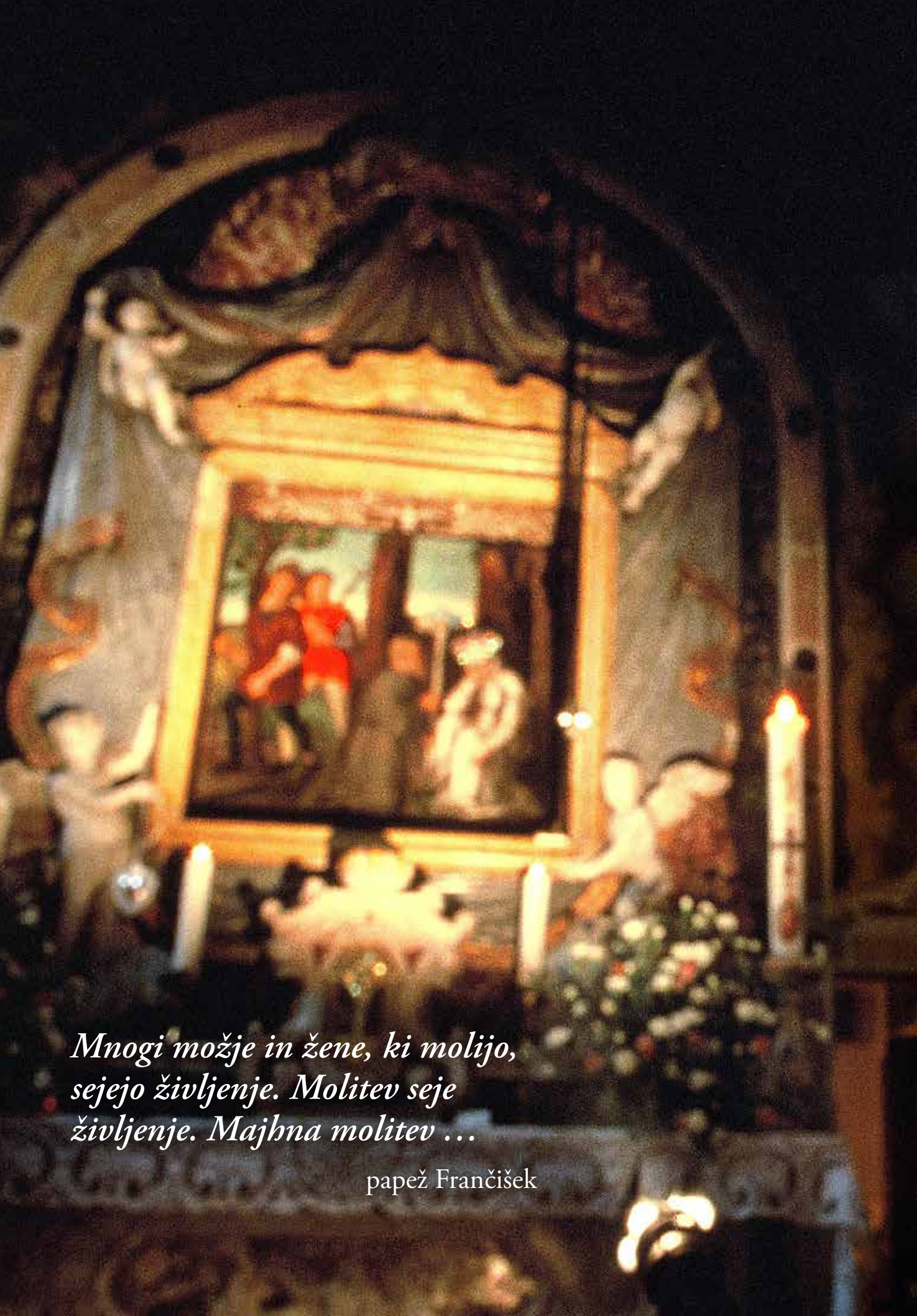
Prosti čas – o Bog, kako lepo!
Lahko se spočijem, zadiham, razmišljam.
Lahko se veselim ljudi, ki jih imam rad,
luči sonca, rož in dreves, petja ptic.
Lahko slišim tvojo besedo in praznujem tvojo ljubezen z vsemi,
ki verujejo vate.

Zahvaljujem se ti, o Bog!
Prosim te za tvoj blagoslov v tem dnevu
in celih počitnicah!

Dragi bralci,

- da bi vsak izmed Vas načrpal v prihajajočih poletnih dneh veliko novih moči, veselja in dobre volje za svoj vsakdan,
 - da bi znali, kot sveti Frančišek, vsak dan zapeti hvalnico Bogu Najvišjemu za vse drobne in velike lepote, s katerimi nas dan za dnem obdarja,
- to Vam iz vsega srca želi uredniški odbor!

*Mnogi možje in žene, ki molijo,
sejejo življenje. Molitev seje
življenje. Majhna molitev ...*

papež Frančišek